

III. Vejledning for den faglige Voldgiftsbehandling.

1. Voldgiftsretten — eventuelt Opmanden — hør. forinden en Sag paadømmes, paase, at Parternes Paastande foreligge skriftligt.

Begrundelsen af Paastandene foregaar som Regel mundtligt for Retten af Parterne. Dog er Parterne berettiget til at indgive en kort skriftlig Begrundelse, ligesom Retten ogsaa kan stille Krav om saadan Begrundelse, naar den dertil finder Anledning. Kun undtagelsesvis kan Retten tillade yderligere Skriftveksling.

2. Naar Sagen er indanket til Voldgiftsretten, maa ingen af Dommerne ej heller Opmanden — bortset fra, hvad Forligsmæglingen nødvendiggør — forhandle med nogen af Parterne enkeltvis; og alle Oplysninger og Henvendelser i Sagen skal modtages saaledes, at begge Parter og samtlige Voldgiftsrettens Medlemmer faar tilstrækkelig Lejlighed til derom at udtale sig, forinden Afgørelsen træffes.

3. Hvor Opmand tiltræder Voldgiftsretten, bliver Kendelsen, forinden den afsiges, at forelægge Voldgiftsmændene. Opmanden skal i sin Kendelse holde sig indenfor Voldgiftsmændenes Standpunkter. Kendelsen afsiges i hele Voldgiftsrettens Navn uden Oplysning om Stemmegivningen indenfor Voldgiftsretten.

4. Spørgsmaal om Forstaaelse (Fortolkning) af en Kendelse skal forelægges Voldgiftsretten — eventuelt tillige Opmanden — paa samme Maade, som enhver anden Uenighed forelægges til Voldgiftsavgørelse. Særskilt Forhandling med den ene af Parterne om Fortolkning af en Kendelse uden Medoptræden af den anden Part kan altsaa ikke finde Sted.

5. Saafremt i en Sag en Voldgiftsmand eller Opmand staar i et saa nært Familie- eller personligt Forhold til nogen af Parterne eller er saa personlig interesseret i Afgørelsen, at hans Upartiskhed i Sagen efter almindelig naturlig Opfattelse maa anses for at være truet, bør han vige sit Sæde. Det samme gælder, hvis Voldgiftsmanden — uden at hans Stilling som Mæglingsmand eller Organisationsleder har nødvendiggjort det — paa udpræget Maade har taget afgørende Parti i Sagen, før denne er indbragt for Retten.

Om den Paagældende skal vige sit Sæde, afgøres af Voldgiftsretten ved Stemmerflerhed. Den Paagældende selv deltager i Afstemningen.

Motiver.

Vejledningen tænkes ikke formelt vedtaget i de forskellige Fag. Den indeholder ikke stort mere, end der maa anses som selvfølgeligt. Men alligevel turde det være af Betydning at henlede de vedkommendes Opmærksomhed paa, at der er Former, der bør overholdes.

Betydningen af Vejledningen er ikke den, at enhver Overtrædelse gør den afsagte Kendelse ugyldig — saa maatte Vejledningen vedtages i Faget som en Del af Reglerne for faglig Strid —; men Betydningen er en Paamindelse til rette Vedkommende.

Med Hensyn til Vejledningens enkelte Bestemmelser bemærkes:

ad 1. Den faglige Voldgiftsrets Virksomhed maa ikke hæmmes af for faste Former; men for at det bagefter kan kontrolleres, om Voldgiftsretten ikke er gaaet udenfor det, der er spurgt den om, bør man holde paa, at Parternes Paastande i Sagen fæstnes skriftligt.

ad 2. Det Princip, at der ikke maa dømmes paa andet Materiale end det, som er forelagt Modparten og enhver af Dommerne, er for Domstolenes Vedkommende sikret ved omhyggelige Procedureregler. Her maa man formentlig indskrænke sig til at fremhæve Princippet.

Hvad Opmandens Virksomhed angaar, har der hersket forskellig Fremgangsmaade, men Erfaringen har formentlig vist det uheldige i den ikke sjældent anvendte Skik, at Opmanden afsiger en Kendelse ganske uafhængig af de øvrige Voldgiftsmænd uden deres Raad med Hensyn til Kendelsens Indhold og derfor med Fare for at støde an — enten i Begrundelsen eller i Konklusionen — mod begge Voldgiftspartiernes Opfattelse.

ad 3. Man er i Theorien enig om, at Opmanden ikke kan gaa udenfor Parternes Paastande — hvis A kun vil give 2, medens B forlanger 5, saa kan Opmanden ikke gaa under 2 og ikke over 5 —. Men der er theoretisk Uenighed om, hvorvidt han ogsaa skal holde sig indenfor Voldgiftsmændenes Standpunkter. Det ene Parti i Voldgiftsretten vil f. Eks. give 3 og det andet 4; kan Opmanden saa gaa under 3 eller over 4? Kan Opmanden se helt bort fra de uenige Voldgiftsmænd og give A's Paastand om 2 eller B's Paastand om 5 Medhold?

Det vilde næppe være heldigt at tillade Opmanden at gaa paa egen Haand ud over de Rammer, som de faglige Voldgiftsmænds Standpunkter repræsenterer. I hvert Fald, hvis de faglige Voldgiftsmænds Tal er 4 eller derover, og de have delt sig 2 mod 2, synes det lidet rimeligt, at indenfor det Parti, som Opmanden slutter sig til, og som altsaa bliver 3 i Tallet, skulde Opmandens enkelte Stemme overveje de to Lægdommere i Partiet og derved medføre et endnu mere yderligtgaaende Resultat, end hans to Meningsfæller havde ønsket. Men ogsaa, hvor Voldgiftsretten ordinært kun bestaar af to, og disse have delt sig en mod en, vilde det være urimeligt, om Opmanden skulde kunne medføre et Resultat saa langt til den ene Side, at begge de læge Voldgiftsmænd fandt, at det var at gaa for vidt. Under Hensyn hertil er det foreslaaet, at Opmanden skal holde sig indenfor Voldgiftsmændenes Standpunkter.

ad 4. Det hænder undertiden, at en af Parterne efter Kendelsens Afsigelse ensidig sætter sig i Forbindelse med Voldgiftsretten eller Opmanden for at faa Ken-

delsen nærmere fortolket; og en særskilt Forhandling med denne Part om Kendelsens Fortolkning, som Modparten altsaa staar udenfor, kan let føre til Forviklinger.

ad 5. Det er ikke anset for nødvendigt at fastsætte bestemte Regler for, i hvilke Tilfælde Slægts- og Svogerskabsforhold bør medføre Inhabilitet. Det vil formentlig være tilstrækkeligt at bestemme, at den Voldgiftsmand eller Opmand, der staar i et saa nært Familie- eller personligt Forhold til nogen af Parterne, at hans Upartiskhed efter almindelig naturlig Opfattelse maa anses truet, bør vige sit Sæde.